

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115011294
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2115011294.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaných JUDr. N. N., nar. XX.XX.XXXX a Mgr. G. D., nar. XX.XX.XXXX pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona a prečin nadržovania spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 339 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 30T/90/2015-1515 zo dňa 15.05.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.12.2019 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 30T/90/2015-1515 zo dňa 15.05.2019 bol obžalovaný JUDr. N. N., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom A. XXXX/XX, R., podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava č. 4Pv 50/13/2207-69 zo dňa 10.07.2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

v období od 09.09.2011 do 11.10.2012 v meste Leopoldov, na Gucmanovej ulici 19/670 v návštevných miestnostiach Ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove, ako splnomocnený obhajca poškodeného H. G., po tom, ako mu H. G. oznámil, že má v úmysle pred vyšetrovateľom odboru západ, úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (ďalej len „ÚBOK P PZ“) vypovedať a spolupracovať v trestnej veci v tom čase vedenej na odbore západ ÚBOK P PZ, sp. zn. PPZ-310/BOK-ZA-2011 a požiadal ho, aby mu ako obhajca sprostredkoval stretnutie s vyšetrovateľom povereným vyšetrovať predmetnú vec, poškodenému na jednom zo stretnutí uviedol, že o jeho zámere vypovedať a spolupracovať s orgánmi polície informoval C. O. prezývaného „D.“ a taktiež mu oznámil, že mu C. O. odkazuje, že si má zavrieť hubu, ak chce, aby jeho priateľka bola v poriadku a že by mu najradšej „prijebal“ za to, že má v úmysle spolupracovať s políciou, čo u poškodeného H. G. vzbudilo strach o život a zdravie svojej rodiny a priateľky, pričom následne po preložení poškodeného H. G. do Ústavu na výkon väzby v Žiline, na ulici Hlboká cesta 21, mu obvinený oznámil, že dúfa, že policajtom nič nepovedal, pretože C. O. si zisťuje, či niekto policajtom niečo rozpráva a že dúfa že vie, čo to znamená, keď si to C. O. zisťuje, čím u poškodeného H. G. znásobil strach o život a zdravie svojej rodiny a priateľky, čím ho obvinený vedome a úmyselne nútil nevypovedať pred políciou skutočnosti spôsobilé odhaliť trestnú činnosť páchanú jednotlivými členmi zločineckej skupiny všeobecne známej a vystupujúcej pod názvom „D.“ a zároveň napomáhal zakrývať trestnú činnosť dlhodobu páchanú členmi zločineckej skupiny „D.“, kde z hľadiska hierarchického usporiadania a vnútornej štruktúry bol najvyšším riadiacim článkom práve C. O., čím svojim konaním porušil ust. § 18 ods. 1, ods. 2 zákona NR SR č.

586/2003 Z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov, čím mal spáchať zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Zároveň týmto rozsudkom boli obžalovaní JUDr. N. N., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom A. XXXX/XX, R. a Mgr. G. D., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom C. U. X, R., podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava č. 4 Pv 50/13/2207-69 zo dňa 10.07.2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nadržovania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 339 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť tak, že

v presne nezistenom období odo dňa 12.09.2011 do 07.10.2011 v priestore presne nestotožnenej návštevnjej miestnosti slúžiacej na styk obhajcu s obvineným nachádzajúcej sa v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby na Gucmanovej ulici 19/670 v Leopoldove informoval H. G. svojho obhajcu JUDr. N. N. o tom, že v pivnici nachádzajúcej sa v suteréne domu na H. ulici XX, ktorej užívateľom bol C. G., sa nachádza tmič na útočnú pušku (samopal) vzor 58, ktorý si v minulosti H. G. zabezpečil, pričom zároveň JUDr. N. N. uviedol, že tmič je potrebné z predmetnej pivnice „dať preč“ a to z dôvodu, aby tento tmič následne nebol zaistený políciou, čo by mu privodilo ďalšie trestné stíhanie, pričom o tomto si na predmetnej návšteve JUDr. N. N. urobil poznámky a následne zabezpečil odstránenie tmiča z hore uvedenej pivnice a to tak, že o požiadavke H. G. na odpratanie tmiča informoval JUDr. N. N. svojho koncipienta Mgr. G. D., ktorý sa následne skontaktoval s G. D. za účelom reprodukovania mu požiadavky od H. G., kde následne G. D. kontaktoval C. G. a spolu s ním išiel do hore uvedenej pivnice, kde mu C. G. odovzdal ruksak, v ktorom sa nachádzal predmetný tmič, ktorý G. D. následne schoval do zásuvky v skrini nachádzajúcej sa v pivničnej kobke označenej č. XX v suteréne obytného domu nachádzajúceho sa na R. ulici XX v R., odkiaľ ho dňa 11.06.2014 dobrovoľne vydal príslušníkom PZ, čím mali páchať prečin nadržovania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 339 ods. 1 Trestného zákona,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1515-1537.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na Okresný súd Trnava bola dňa 15.07.2015 doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Trnava sp. zn. 4 Pv 50/13/2207-69 zo dňa 10.07.2015 na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Okresný súd po zrušení veci odvolacím súdom a vrátení na opätovné prejednanie a nové rozhodnutie (uznesením č.k. 3To/65/2018-1136 z 21.02.2019) na hlavnom pojednávaní dňa 15.05.2019 vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného JUDr. N. N., svedka Ing. K. O., oboznámením zápisníc o výpovediach tohto svedka z 11.01.2018, 26.07.2017 a 15.06.2016 v trestnej veci vedenej Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expositúrou Západ, pod sp. zn. ČVS:PZ-71/NKA-PZ-BA-2016 postupom podľa § 269 Trestného poriadku ako aj oboznámením aktuálnym odpisom Registra trestov na obžalovaných z 15.05.2019.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania mal okresný súd za to, že pokiaľ ide o dôkaz predložený okresnou prokuratorkou v odvolaní - zápisnicou o výsluchu svedka Ing. K. O. z inej trestnej veci, stotožňuje sa s argumentáciou obhajoby v tom, že takýto dôkaz nie je spôsobilý na veci nič meniť. Poukázal na to, že nie je možné odstraňovať prípadné rozpory medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a jeho výpoveďou z iného konania, čo odôvodnil poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 1 TdoV 9/2017 zo dňa 03.10.2018. Výpoveď svedka z iného trestného konania môže slúžiť len na posúdenie vierohodnosti takéhoto svedka. V prípade tohto svedka ide o osobu, ktorá svoje výpovede mení takpovediac vždy, keď o niečom vypovedá, preto okresný súd na výpoveď tohto svedka neprihliadal, takýto svedok nie je vierohodný. O stretnutí s obžalovanými v OC Avion opakovane vypovedal protichodne (raz nepotvrdil, že by bol svedkom odovzdania odkazu od poškodeného G., potom o tomto stretnutí vôbec nevypovedal, v inej trestnej veci zas vypovedal o odovzdaní odkazu od obžalovaného D. na zabezpečenie tmiča, naposledy na hlavnom pojednávaní dňa 15.05.2019 vypovedal, že takýto dôkaz nezachytil). Vzhľadom

na to okresný súd uzavrel, že závery jeho rozsudku zo dňa 27.11.2017 (v poradí prvého rozsudku v prejednávanej veci) aj bez výpovede svedka Ing. K. O. ostávajú nemenné.

Pokiaľ ide o skutok v bode I. obžaloby, obžaloba bola zameraná na preukázanie toho, že obžalovaný JUDr. N. mal byť „dvorným“ advokátom členov zločineckej skupiny D., pričom mal mať vedomosť o existencii tejto skupiny. Táto skutočnosť je však z pohľadu okresného súdu druhoradá s poukazom na právo obvineného (obžalovaného) na právnu pomoc. Rovnako nebolo dôležité ani to, kým bol obžalovaný platený za právne služby, keď navyše platenie trov obhajoby obžalovaného skupinou D., resp. samotným C. O. nebolo preukázané žiadnym dôkazom. Okresný súd preto vo vzťahu k tomuto skutku hodnotil predovšetkým výpoveď poškodeného G., ktorú vyhodnotil ako nedôveryhodnú. Výpoveď poškodeného sa vylučovala s ostatnými svedeckými výpoveďami a tiež nebola súladná s vykonanými dôkazmi. Rozporov vo vykonanom dokazovaní bolo príliš veľa a tieto sa nepodarilo odstrániť. Okresnému súdu sa javí ako najpravdepodobnejšie vysvetlenie také, že to bol samotný poškodený G., ktorého operatívci presvedčili na spoluprácu a poškodený v snahe dosiahnuť svoju beztrestnosť, čo bolo preukázané uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR č. VII/1 Gv 56/13-9 zo dňa 25.11.2013 (ktorým v trestnej veci proti obvinenému H. G. bolo trestné stíhanie poškodeného G. zastavené podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku) „obetoval“ skupinu D., v ktorej sám aktívne pôsobil a páchal trestnú činnosť preto, aby sám unikol trestnému stíhaniu. Keďže vykonaným dokazovaním nebolo bez rozumných pochybností dokázané, že skutok v bode I. obžaloby sa stal, okresný súd obžalovaného JUDr. N. spod obžaloby v bode 1. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil.

Pokiaľ ide o skutok v bode II. obžaloby, vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že predmetný tmič sa v pivnici na ul. Q. XX v R. skutočne nachádzal, a to v ruksaku v pivnici svedka C. G. a tento ruksak si prišiel prevziať svedok G. D., ktorý ho preniesol do pivnice na R. č. XX v R. do pivničnej kobky označenej č. XX. Pochybnosti však vyvolávajú časové súvislosti, pretože ak bol totiž poškodený zadržaný 07.09.2011, potom bolo v jeho záujme požiadať na odstránenie tmiča vysloviť čo najskôr a ak by jej mal obžalovaný JUDr. N. vyhovieť, potom by tak zrejme urobil bezodkladne. Samotný C. G. ale vypovedal, že G. D. ruksak z jeho pivnice vzal pár týždňov resp. nanajvýš dva mesiace po zadržaní poškodeného G. G. D., uviedol, že obžalovaný Mgr. D. mu mal odkaz odovzdať na stretnutí - čo okrem svedka D. nikto nepotvrdil, ktoré sa odohralo pri návrate obžalovaného Mgr. D. zo stretnutia s poškodeným v ÚVV v Žiline, kde však obžalovaný Mgr. D. navštívil poškodeného až dňa 18.10.2011 a následne dňa 26.10.2011. Medzi 07.09.2011 a 18.10.2011 (ako prvou možnosťou na stretnutie obžalovaného Mgr. D. so svedkom G. D., ktorého dátum nikto nepotvrdil) uplynulo 41 dní a medzi zadržaním poškodeného G. dňa 07.09.2011 a druhou návštevou obžalovaného Mgr. D. u poškodeného v ÚVV Žilina dňa 26.10.2011 dokonca 49 dní, čo je príliš dlhá doba na to, aby sa niekto snažil zbaviť dôkazu, ktorý by mohol byť použitý proti nemu o to viac, že očakáva vykonávanie domových prehliadok. Okrem časovej pochybnosti vyvolávajú pochybnosti aj ďalšie skutočnosti, a to že poškodený na hlavnom pojednávaní vypovedal, že si nepamätal, že žiadal obžalovaného JUDr. N. o zabezpečenie odvozu resp. odťahu jeho auta, ale pamätal si na požiadavku ohľadne odstránenia tmiča. G. D. vypovedal, že odkaz mu mal odovzdať obžalovaný Mgr. D. na stretnutí v OC Avion v Bratislave, čo ale obžalovaný Mgr. D. poprel. Svedok G. D. si podľa názoru okresného súdu navyše sám odporuje, pretože do Zápisnice o vydaní veci (tmiča) dňa 11.06.2014 uviedol, že pokyn na zničenie tmiča mu mal dať poškodený G., a že mu to odkázal obžalovaný JUDr. N., pričom však obžalovaného Mgr. D. ani slovom nespomenul. G. D. navyše vypovedal, že komunikáciu medzi ním a poškodeným zabezpečoval obžalovaný JUDr. N., ktorý o obsahu komunikácie nemal vedomosť a táto komunikácia obsahovala pokyny poškodeného G. svedkovi D., čo má D. urobiť, resp. vybaviť. Navyše G. D. potvrdil, že si chcel nechať tmič ako zálohu na vyjednávanie s políciou. Motiváciu G. D. takto nielen uvažovať ale aj reálne konať potvrdil aj svedok G. F., ktorému sa mal G. D. počas eskorty v Bratislave zveriť, že ide svedčiť proti obžalovanému JUDr. N. a že pre svoju záchranu urobí všetko a že v podstate ani inú možnosť nemá. Skutočnosť, že G. D. spolupracou s políciou skutočne získal, bola preukázaná rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/2/2015 zo dňa 06.02.2015 ktorým súd schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi G. D. a prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR. Dokazovanie v súvislosti so skutkom v bode II. obžaloby preukázalo len to, že svedok G. D. tmič z pivnice C. G. skutočne odstránil, avšak bez dôvodných a rozumných pochybností nepreukázalo, že tento skutok spáchali obžalovaní, preto okresný súd obžalovaných spod obžaloby v bode II. oslobodil podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Proti tomuto rozsudku zahlásila okresná prokurátorka na hlavnom pojednávaní dňa 15.05.2019 po vyhlásení rozsudku odvolanie v neprospech obžalovaných, čo vyplýva z č.l. 1513 rub, ktoré písomne odôvodnila na č.l. 1540.

Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a nesprávny. Pokiaľ ide o skutok v bode I. obžaloby, podľa názoru prokurátorky obžalovaný JUDr. N. od začiatku vedel, že preberá obhajobu členov zločineckej skupiny D. a zo svojej dlhoročnej praxe mal teda vedomosť, že obhajuje zločincov, ktorí sa na dosiahnutie svojho cieľa neštítia použiť akékoľvek prostriedky. Postoj obžalovaného, ktorý sa bráni spojeniu s D. vnáša pochybnosť, či služby právnej pomoci, ktoré tejto zločineckej skupine poskytoval neboli „lege artis“. Z postoja obžalovaného JUDr. N. ako aj spôsobu jeho obhajoby vyplýva, že svoje vedomosti a skúsenosti dlhoročného advokáta aplikoval v zmysle pokynov vodcu zločineckej skupiny. Pojem povinnosť mlčanlivosti bola JUDr. N. neznámym pojmom. Prokurátor nesúhlasí ani s tvrdením súdu o tom, že nebolo v konaní preukázané financovanie obžalovaného JUDr. N. zločineckou skupinou D., keď sa sám C. O. vyjadril, že ide o človeka „ktorému odvádzajú dane“. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v konaní boli zabezpečené dve skupiny dôkazov. Na jednej strane to boli opakované výpovede poškodeného H. G., ktorý obžalovaného usvedčuje zo žalovaného skutku, pričom podrobne a detailne opísal priebeh, spôsoby a taktiku obžalovaného JUDr. N.. Výpoveď poškodeného nie je jediným usvedčujúcim dôkazom, jeho výpoveď potvrdzujú aj výpovede svedkov A. G., G. D., Ing. C. G. ako aj G. F.. V konaní nebolo preukázané, že by tieto osoby nevypovedali pravdu a tým sa snažili usvedčiť obžalovaného JUDr. N.. Rovnako z listov poškodeného G. adresovaných vyšetrovateľovi mjr. R. zo dňa 10.10.2011, 12.10.2011 vyplýva, že sa niekto vyhrážal jeho priateľke. V úradnom zázname PPZ, ÚBOK, odbor západ zo dňa 27.10.2011 okrem iného uvádza, že preverovaním bolo zistené, že obžalovaný JUDr. N. navštevuje poškodeného a odovzdáva mu odkazy od tretích osôb aby nevypovedal. Z prepisov záznamov z telekomunikačnej prevádzky vyplýva, akým spôsobom komunikoval obžalovaný JUDr. N. s C. O. (cez ktoré osoby), napr. cez osobu svedka O.. O snahe obžalovaného zabezpečiť, aby poškodený nevypovedal svedčí aj záznam z rozhovoru s p. N., ktorej povedal, že počas návštev „sa snažil - strata času, peňazí, za jeho chrbtom robil poškodený G. niečo iné“. Tieto vyjadrenia korešpondujú a potvrdzujú výpoveď poškodeného G. a jeho stratégiu aj obavy z obžalovaného JUDr. N., ktorého sa bál, a preto skutočne jednal poza jeho chrbát a spolupracoval s políciou a z obavy pred C. O. naďalej pred obžalovaným JUDr. N. hral ich hru a presviedčal obžalovaného, že s nikým nespolupracuje a nič nevypovedal. Tieto dôkazy vytvárajú ničím nenarušenú logickú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku. Na druhej strane tu je výpoveď samotného obžalovaného JUDr. N., ktorý spáchanie v celom rozsahu popiera a vylúčil akúkoľvek spoluprácu, financovanie či vedomosť o zločineckej skupine D.. Je neuveriteľné, že advokát s 35 ročnou praxou bez akejkoľvek prezieravosti prevzal obhajobu poškodeného G. a N. na základe hesla od kolegyne K. E., ktorá mu v priebehu roka 2010 predstavila dvoch mladých ľudí a vopred ho upozornila, že v budúcnosti môžu mať problémy spojené s trestným stíhaním. Ani spôsob výsluchov, za prítomnosti kukláčov nezbudil u obžalovaného dojem o tom, že sa môže jednať o členov zločineckej skupiny. Výpoveď obžalovaného JUDr. N. nepodporujú žiadne vykonané dôkazy, práve naopak. Výpovede obžalovaného vyznievajú zavádzajúco a nepravdivo, a preto možno pochybovať o ich pravdivosti. Okresný súd sa nijako nevysporiadal s protichodnosťou tvrdení obžalovaného, ktoré sa týkali nielen nevedomosti o zločineckej skupine, financovaní obhajoby, ale aj jeho správaní voči klientovi - poškodenému G., ktorého pokyny nerešpektoval, nezabezpečil mu stretnutie s vyšetrovateľom a jeho návštevy vo väzbe slúžili len na to, aby zistil čo poškodený G. vypovedal, odovzdával mu zastráňujúce odkazy od vedenia skupiny, informoval členov skupiny tak ako to vyplýva zo záznamov telekomunikačnej prevádzky. Skutočnosť, že sa obžalovaný poškodenému počas stretnutí nevyhrážal expressis verbis ešte nijakým spôsobom predchádzajúce vyhrážky zo strany obžalovaného nevyvracia. Vyjadrovanie obžalovaného počas návštev u poškodeného bolo veľmi opatrné a náznakové, ktoré naznačovalo vyhrážky. Poškodený G. bol vo väzbe v zlom psychickom stave, o čom obžalovaný informoval C. O., ktorý sa mu z obavy o vyzradenie dôležitých informácií nielen o stíhanom skutku ale aj o fungovaní celej zločineckej skupiny prostredníctvom obžalovaného JUDr. N. vyhrážal. Orgány činné v trestnom konaní zabezpečili relevantné a procesne spôsobilé dôkazy, ktoré bez pochybností preukázali, že sa skutok stal. Okresný súd však nepochopiteľne vyhodnotil výpoveď poškodeného ako nevieryhodnú, hoci na jeho výpoveď nadväzujú ďalšie dôkazy. Okresná prokurátorka sa nestotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorým označil výpoveď poškodeného ako nevieryhodnú. Počas prípravného konania ako aj v konaní pred súdom uvádzal rovnaké skutkové okolnosti a priebeh spáchania skutkov, pričom je nepochybné, že počas spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní bol niekoľkokrát vypočúvaný k rozsiahlej trestnej činnosti organizovanej skupiny D. a absolvoval asi 150 výsluchov, preto je celkom

prirodzené a aj logické že si nemôže presne pamätať jednotlivé dátumy a časy. Vo všetkých výpovediach uvádzal rovnaké skutočnosti, a to, že spolu s K. H. a B. N. pracovali pre C. O. a vykonávali preňho v rôznych pozíciách ním požadované úkony, a to až do času ich zadržania pre podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti. Po zadržaní presne vedeli koho majú žiadať o pomoc, akého obhajcu volať i s akým dohodnutým heslom ho kontaktovať. Následná stratégia obhajoby obžalovaného JUDr. N. sa v priebehu prípravného konania vplyvom získaných informácií menila, pričom hlavným cieľom bola ochrana vedenia skupiny D. - C. O.. Okresný prokurátor sa nestotožňuje ani s tvrdením súdu o tom, že poškodený G. obetoval a uviedol dôležité informácie o skupine D., aby si sám zabezpečil beztrestnosť. V čase, keď sa dobrovoľne rozhodol spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní nemohol vedieť ako táto spolupráca dopadne, či ochráni svoju rodinu a priateľku, či mu bude zastavené trestné stíhanie. Svojím konaním podstúpil dostatočne veľké riziko, a preto s ohľadom na jeho výpovede, ktoré detailne opisujú hierarchické usporiadanie skupiny D. považuje ako celok za vierohodné. Naproti tomu konanie obžalovaného JUDr. N. považuje za protiprávne, odporujúce nielen ustanoveniam zákona o advokácii ale prekračujúce akékoľvek pravidlá advokátskej etiky a morálky.

Pokiaľ ide o skutok v bode II. obžaloby, výsledky vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní v dostatočnom rozsahu preukázali vinu oboch obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného v bode II. obžaloby Okresná prokurátorka nesúhlasí s pochybnosťami v časových súvislostiach, ktoré uviedol okresný súd v odôvodnení. Vyjadrenie súdu o tom, že poškodený bol zadržaný dňa 07.09.2011 a bolo v jeho záujme požiadavku o odstránenie tmiča vysloviť čo najskôr a ak by jej mal JUDr. N. vyhovieť, tak by to urobil bezodkladne, vyznievajú špekulatívne. Je logické, že po samotnom zadržaní poškodený G. riešil oveľa dôležitejšie veci, a to akého právneho zástupcu si zvolí, či bude vypovedať alebo nie, obával sa o svoju rodinu a priateľku, preto je doba cca 40 dní podľa výpočtu okresného súdu primeraná na vyslovenie požiadavky na odstránenie tmiča. Zo svedeckých výpovedí H. G., G. D. a C. G. jednoznačne vyplýva, že JUDr. N. zabezpečil odstránenie tmiča a vyhovel tak požiadavke poškodeného G.. Úvahy súdu, že je veľmi nepravdepodobné, že G. D. dostal požiadavku od poškodeného G. na odstránenie tmiča v liste, ktorý JUDr. N. vyniesol z väzby bez toho, aby poznal jeho obsah a G. D. túto požiadavku zrealizoval nevyplyvajú z dokazovania v prípravnom konaní a v konaní pred súdom. Ide výlučne o úvahy súdu, ktoré nie sú ničím podložené. Stretnutie v OC Avion potvrdil aj svedok Ing. K. O. vo svojich výpovediach. Prvotný impulz na odstránenie tmič vyšiel od poškodeného G., ktorý ju ďalej tlmočil cez svojho obhajcu, JUDr. N., ktorý sa vec rozhodol vybaviť prostredníctvom svojho koncipienta obžalovaného Mgr. D.. E. je len forma, akou túto požiadavku realizoval. Svedok G. D. uviedol, že na stretnutí s obžalovaným D. mu tento ukázal papier s popísaným textom na počítači, pričom v roku tohto papiera bolo slovo tmič. Následne mu obžalovaný vysvetlil, že poškodený odkazuje, aby išiel za jeho susedom a v jeho pivnici je ruksak s tmičom, ktorý treba odstrániť. Z výpovede C. G. skutočne vyplýva, že ho kontaktoval svedok D., z jeho pivnice vzal poškodeného ruksak. Z uvedených výpovedí logicky vyplýva, že žiadosť o odstránenie tmiča sa od poškodeného G. cez obžalovaných, D. dostala až k svedkovi G., ktorý skutočne mal tmič v pivnici. Pokiaľ ide o skutok v bode II., okresný súd po vyčerpávaní dokazovaní nevyhodnotil dôkazy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale iba jednostranne v prospech oboch obžalovaných. Okresný súd bez akejkoľvek opory uveril tendenčným a účelovým tvrdeniam obhajoby a rozhodol o ich oslobodení.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril obžalovaný JUDr. N. N. na č.l. 1556, ktorý sa pridržiava svojho vyjadrenia k pôvodnému odvolaniu okresného prokurátora zo štádia pred zrušením oslobodzujúceho rozsudku. Okresný súd po zrušení a vrátení veci postupoval dôsledne, v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/65/2018 zo dňa 21.02.2019, zákonným spôsobom, v zmysle základných zásad trestného konania, Ústavy SR, spravodlivo a nestranné. Dôkazy pritom vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich vzájomných súvislostiach, nezávisle od toho, či ich obstaral súd alebo orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán, výsledkom čoho bolo rozhodnutie o oslobodení obžalovaných spod obžaloby. Argumentáciu okresného prokurátora v odvolaní považuje za zavádzajúcu, v snahe ovplyvniť rozhodovanie odvolacieho súdu v súčinnosti s vyšetrovateľom Mgr. W.. Tvrdenia okresnej prokurátorky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd rozhodol správne a zákonne, navrhuje, aby odvolací súd odvolanie okresnej prokurátorky v celom rozsahu podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril aj obžalovaný Mgr. G. D., prostredníctvom svojho obhajcu na č.l. 1547. Uvádza, že okresná prokurátorka v odôvodnení odvolania len opakuje argumentáciu

odvolania proti pôvodnému oslobodzujúcemu rozsudku. To, že okresný súd nevyhodnotil dôkazy podľa vôle jednej z procesných strán (tu okresnej prokurátorky) ešte neznamená, že pri postupe súdu skutočne došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V aktuálnom konaní svedok Ing. K. O. nikdy zákonným a procesným spôsobom nevypovedal o skutočnostiach týkajúcich sa stretnutia v OC Avion, kde malo dôjsť k odovzdaniu odkazu od poškodeného G. pre svedka D.. Tento svedok vypovedal viackrát, a to aj na pojednávaní dňa 15.05.2019, keď odmietol, že by obsahom stretnutia v OC Avion mala byť vyslovená požiadavka na odstránenie tmiča. Pokiaľ ide o výpovede svedka Ing. K. O. v inej trestnej veci poukazuje na to, že v konaní nebolo možné postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku odstraňovať rozpory medzi jeho výpoveďami v tomto trestnom konaní. Tento postup okresná prokurátorka vôbec nenamietala. Zápisnica o výsluchu tohto svedka z iného trestného konania, a to z prípravného konania vedeného pod ČVS:PPZ-71/NKA-PZ-BA-2016, zo dňa 11.01.2018 nebola na hlavnom pojednávaní vykonávaná postupom podľa § 263 Trestného poriadku, alternatívne § 264 Trestného poriadku, čo okresná prokurátorka nenamietala a nespochybnila. Okresný súd postupoval správne a dôsledne pri vyhodnotení dôkazov, na čo následne správne rozhodol. Obžalovaný navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd odvolanie okresnej prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 05.12.2019 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry, obžalovaných JUDr. N. N. a Mgr. G. D., obhajcu obžalovaného D.. Poškodený sa verejného zasadnutia nezúčastnil, bol riadne predvolaný, poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, svoju účasť kvalifikovaným spôsobom neospravedlnil, nevyjadril nesúhlas na konanie v jeho neprítomnosti. Na to senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, o tom, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti poškodeného. Odvolací súd oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním okresného prokurátora, vyjadreniami oboch obžalovaných k odvolaniu, ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Obžalovaní ako aj obhajcovia obžalovaného Mgr. D. zhodne navrhli odvolanie okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné, s napadnutým rozsudkom sa stotožnili.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutým výrokom, ktorými obžalovaných spod obžaloby okresného prokurátora v oboch bodoch oslobodil jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Záverečný názor okresného súdu je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku, odôvodnenie a precíznosť jeho vypracovania je na vysokej úrovni, odvolací súd sa bez najmenších výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a v plnej miere naň odkazuje. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Úvodom odvolací súd konštatuje, že v danej veci boli splnené podmienky na vykonanie verejného zasadnutia senátom odvolacieho súdu dňa 05.12.2019, v neprítomnosti poškodeného H. G.. Poškodenému bolo riadne doručované upovedomenie o termíne konania verejného zasadnutia s poučením o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, napriek tomu sa nedostavil a svoju neúčasť neospravedlnil. Z toho odvolací súd uzavrel, že v tejto veci nebolo potrebné verejné zasadnutie odročiť, a verejné zasadnutie vykonal aj napriek neprítomnosti poškodeného (zohľadňujúc zároveň jeho vyhlásenie na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 28.10.2016 po jeho riadnom vypočutí o tom, že ďalších pojednávaní sa zúčastňovať nebude, vid' č.l. 1001 spisu) v súlade so zákonnými podmienkami pričom zároveň nešlo o prípad, kedy by verejné zasadnutie nemohlo byť vykonané v jeho neprítomnosti tak ako to má na mysli ust. § 296 ods. 6, ods. 9 Trestného poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Primárnym cieľom tejto zásady je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom trestného konania a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu. (citované z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Ak vykonané dôkazy pred súdom nebudú postačovať na bezpečné preukázanie, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu sa stal, tento skutok naozaj spáchal obžalovaný pričom nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude tak nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, tak ako to bolo i v tu prejednávanvej veci, a to všetko pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Na preukázanie toho, či sa skutok pre ktorý bola osoba obžalovaná stal, ako i na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych i nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov a skutočností, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, t.j. či sa skutok stal, či z jeho spáchania obžalovaného spoľahlivo usvedčujú a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného právneho záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. To platí obzvlášť vtedy, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, pričom rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov, presne tak, ako to bolo v tejto veci, a to tak pokiaľ ide o skutok v bode I. ako aj skutok v bode II. obžaloby.

Pokiaľ ide o skutok v bode I. obžaloby právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona, pre ktorý bolo obžalovanému vznesené obvinenie, odvolací súd uvádza:

V prejednávanvej veci boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané ako už bolo vyššie uvedené dve skupiny dôkazov, ktoré si v skutkovo rozhodujúcich skutočnostiach odporovali. Na jednej strane je tu ako hlavný dôkaz výpoveď poškodeného H. G. na ktorej bola postavená obžaloba, ktorej vierohodnosť a výpovednú hodnotu mal potvrdiť celý rad nepriamych dôkazov (výpovede svedkov ako aj vykonané listinné dôkazy, ktoré sú presne špecifikované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia), na druhej strane stojí výpoveď obžalovaného JUDr. N. N., ktorý v čase, kedy malo ku skutku v bode I. obžaloby dôjsť (t.j. v období od 09.09.2011 do 11.10.2012) poškodeného obhajoval v trestnej veci zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona.

Podstatou skutku v bode I. obžaloby malo byť konanie obžalovaného JUDr. N. N., ktorý o zámere poškodeného H. G. spolupracovať s políciou informoval C. O. prezývaného „D.“, ktorý mal poškodenému prostredníctvom obžalovaného odkázať aby „zavrel hubu“ ak chce, aby jeho priateľka M. I. bola v poriadku a najradšej by mu „prijebal“ za to, že má v úmysle spolupracovať s políciou, čo u poškodeného vzbudilo strach o život a zdravie svojej rodiny a priateľky. Následne po preložení poškodeného do ÚVV

Žilina obžalovaný oznámil poškodenému, že C. O. si zisťuje či niekto spolupracuje s políciou a či vie, čo znamená, že si to C. O. zisťuje, čím u poškodeného pretrvávajúci strach znásobil. Takýmto konaním mal obžalovaný poškodeného vedome a úmyselne nútiť nevypovedať o skutočnostiach spôsobilých odhaliť rozsiahlu trestnú činnosť páchanú členmi zločineckej skupiny „D.“.

Okresný prokurátor postavil obžalobu na jedinom priamom dôkaze, ktorým bola usvedčujúca výpoveď poškodeného H. G., podporená nepriamymi dôkazmi, ktorými boli výpovede svedkov ako aj listinné dôkazy vykonané na hlavných pojednávaniach v dňoch 28.10.2016, 24.01.2017, 06.02.2017, 25.04.2017 a 27.11.2017 a 15.05.2019. Okresný súd vyhodnotil výpoveď poškodeného H. G. v spojení s ďalšími dôkazmi ako nedôveryhodnú, teda takú, ktorá nebola spôsobilá jednoznačne preukázať to, že skutok tak ako ho opísal sa stal. S týmto záverom súdu prvého stupňa sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Aj odvolací súd po dôkladnom preštudovaní si celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že táto bola vnútorne rozporná, nekonzistentná, nebola verifikovaná vykonanými dôkazmi a jej dôkazná sila bola nedostačujúca.

Ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka, priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jediného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tos/4/2009 z 26. februára 2010)

Cieľom okresného prokurátora bolo preukázať vinu obžalovaného JUDr. N. N. zo spáchania skutku v bode I. obžaloby tým, že obžalovaný mal dôvod napomáhať a kryť trestnú činnosť skupiny „D.“ ako ich „dvorný advokát“, a to najmä poukazom na výpoveď svedka Ing. K. O. o tom, že za služby obžalovanému platil C. O. prezývaný „D.“, resp. niektorí členovia tejto skupiny ako aj tým, že v minulosti a aj v súčasnej dobe obhajoval asi 7 členov tejto zločineckej skupiny a tiež tým, že mal vedomosť o fungovaní tejto zločineckej skupine.

Je potrebné v súvislosti s vyššie uvedeným zdôrazniť to, že advokáta nemožno posudzovať cez klienta, event. klientov, ktorých zastupuje. V advokátskej obci nie je ničím výnimočným, že advokát sa špecializuje len na určitú oblasť práva, v ktorej pôsobí, t.j. v ktorej poskytuje právnu pomoc. Pokiaľ by odvolací súd pripustil iný výklad, znamenalo by to, že advokátov, ktorý sa špecializujú na oblasť trestného práva a obhajujú v konaní pred súdom klientov, ktorý sú v procesnom postavení obžalovaných, resp. v prípravnom konaní obvinených alebo podozrivých by nedôvodne kriminalizoval a de facto ich označoval za spolupáchateľov trestnej činnosti. Takýto výklad je neprípustný. Samotná skutočnosť, že obžalovaný JUDr. N. N. či už v minulosti zastupoval, alebo aj aktuálne zastupuje osoby v trestnom konaní, bez ohľadu na to, či ide o osoby patriacej do zločineckej skupiny nazývanej „D.“ automaticky nezakladá skutočnosť, že aj tento sa dopúšťa, event. v budúcnosti by sa mohol dopúšťať páchania trestnej činnosti. Preto názor okresnej prokurátorky o akomsi morálnom a etickom zlyhaní obžalovaného JUDr. N. N. odvolací súd nezdieľa, keď navyše súdu nie je zverená ani právomoc rozhodovať o etickom alebo profesijnom priestupku advokáta.

Obžalovaný JUDr. N. N. v konaní nepopieral, že mal vedomosť o zločineckej skupine D. (resp. sa k vedomosti o tejto zločineckej skupine nevyjadril), popieral to, že pokiaľ išlo o obžalovaných G., N. a H., nemohol vedieť, že tieto osoby sú členmi zločineckej skupiny, inak by si ich mená pamätal a spočiatku predsa neodmietol obhajobu.

Pokiaľ ide o snahu okresného prokurátora preukázať akési „spojenectvo“ obžalovaného JUDr. N. N. so zločineckou skupinou „D.“ tým, že trovy obhajoby mali byť hradené touto skupinou, ani toto tvrdenie sa nepreukázalo ako pravdivé.

Tu odvolací súd poukazuje na výpovede jednotlivých svedkov, ktorými bolo preukázané, že pokiaľ išlo o obhajobu osôb, ktoré mali byť údajne členmi vyššie uvedenej zločineckej skupiny, táto obhajoba bola platená rodinnými príslušníkmi. Napr. u poškodeného G. zaplatil časť trov jeho strýko Mgr. C. G. (zápisnica na č.l. 1091), za svedka A. G. platila trovy jeho sestra svedkyňa T. R. (ktorá to vo výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2017 jednoznačne potvrdila), za svedka B. N. platila trovy obhajoby jeho manželka Mgr. R. N., PhD., ako aj jej otec Ing. C. N. (opakovanými platbami obžalovanému JUDr.

N.). To isté potvrdil aj svedok B. N.. Ostatní svedkovia na otázky okresného prokurátora o tom, či majú vedomosť kto platí trovy obhajoby poškodeného G., uviesť nevedeli. Svedok K. H. na hlavnom pojednávaní dňa 24.01.2017 síce uviedol, že obžalovanému platil v roku 2011 približne tri mesiace paušálne sumu 1.500 eur, ak by bola potreba prevziať obhajobu, avšak na otázku obžalovaného prečo, keď mal údajne platiť túto sumu jemu nevyužil jeho služby, ale zvolil si iného advokáta sa vyjadriť nevedel. Pokiaľ ide o výpoveď svedka Ing. K. O., tento uviedol, že svedok D. W. prejavil záujem pomôcť poškodenému tak, že sa bude podieľať na platení trov obhajoby, no keď mu tento svedok dával peniaze, neprijal ich. Neskôr na odstránenie rozporov vo výpovedi uviedol, že si nepamätá, či mu svedok W. dal nejaké peniaze na obhajobu poškodeného a ani to, či si nejaké peniaze vzala lebo nie. Vzhľadom na vyššie uvedené výpovede, z ktorých ani jedna nepotvrdila domnienku financovania trov obhajoby obžalovaného zločineckou skupinou „D.“ nemohol odvolací súd vyvodiť opak. Napokon, obžalovaný JUDr. N. N. uviedol, že pokiaľ ide o trovy obhajoby, s JUDr. K. E. sa dohodol, že tieto bude znášať ona, prípadne ich obvinení doplatia po prepustení.

Rovnako tvrdenie o tom, že obžalovaný JUDr. N. N. mal byť akýmsi „dvorným advokátom“ zločineckej skupiny sa nepotvrdilo. Z výpovedi vyplynulo, že už sám poškodený mal v minulosti viacerých advokátov, svedka K. H. zastupoval iný advokát, obžalovaný tiež odmietol prevziať obhajobu svedka D.. Tento svedok na otázku okresného prokurátora na pojednávaní či existovali vopred zazmluvnené dohody na prevzatie obhajoby s ďalšími členmi skupiny odpovedal nie. V neposlednom rade tomu nenasvedčuje ani skutočnosť, keď obžalovaný JUDr. N. počas väzby poškodeného začal obhajovať svedka A. F., ktorého uprednostnil pred poškodeným. Tu je potrebné vyzdvihnúť, že svedok F. bol tzv. „nepohodlnou osobou“ pre zločineckú skupinu „D.“ a práve poškodený G. bol obvinený zo skutku spočívajúceho nastražení výbušniny pod autom svedka F.. Nedáva potom logiku, prečo teda údajný dvorný advokát zločineckej skupiny obhajuje záujmy osoby poškodenej, ktorá mala byť obeťou tejto zločineckej skupiny. Dokonca obžalovaný JUDr. N. N. zastupoval klienta v obchodnom spore proti samotnému C. O..

Pokiaľ ide o spáchanie samotného skutku, tu usvedčoval obžalovaného len jediný priamy dôkaz, a to výpoveď poškodeného H. G.. Len táto osoba vypovedala o priamych vyhrážkach obžalovaného poškodenému (ako odkaz od C. O.). Ani jeden z vypočutých svedkov o týchto vyhrážkach nemali vedomosť. Dokonca ani samotný G. D., ktorému poškodený z väzby zasielal listy a bol jeho „pravou rukou“. Pokiaľ ide o výpoveď svedka G. F., ten mal o vyhrážkach vedomosť len sprostredkovane od D. (tu je potrebné podotknúť, že v čase spolupráce poškodeného G. bol svedok D. na úteku v Prahe, neskôr v Thajsku, preto aj on mal informácie o údajných vyhrážkach sprostredkovane od tretej osoby). Navyše, sám svedok D. svedkovi F. vo väzbe povedal, že je to „úplná blbosť“, pretože on (svedok D.) mal mať na vyhrážaní sa poškodenému podiel ako sám uviedol. Zrejme mal na mysli tzv. „vykrikovačky“ pod oknami ÚVV Žilina, keď sa sám priznal, že sa na tom mieste poškodenému vyhrážal. Pochybnosť o vyhrážkach tiež vzbudila aj výpoveď svedka Mgr. C. G. (strýka poškodeného), ktorý vypovedal, že priamo poškodený mu mal povedať doslovne „oni“ sa priateľke vyhrážajú, pričom ani raz neuviedol konkrétne meno. Poškodený G. tomuto svedkovi uviedol, že mu chodí pod okná v ÚVV Žilina vykrikovať a vyhrážať sa osoba menom „H.“ alebo „N.“. Vyhrážanie sa obžalovaného poškodenému nepotvrdila ani samotná priateľka poškodeného M. I. (ktorá mala byť adresátom vyhrážok), táto výslovne uviedla, že sa jej nikto nevyhrážal. Napokon, vyhrážky obžalovaného poškodenému nevyplývali ani z prepisu zvukového záznamu zo dňa 16.11.2011, v ktorom obžalovaný výslovne uviedol, že poškodenému všetci veria, aby sa držal, nezabudli naňho.

Ako už bolo uvedené vyššie, rozhodnutie o vine obžalovaného JUDr. N. bolo potom založené len na výpovedi poškodeného H. G., ktorý navyše v konaní vypovedal ako spolupracujúci obvinený (chránený svedok), preto bolo nutné klásť na jeho výpoveď ako rozhodujúci dôkaz zvýšené nároky. Jeho výpoveď však bola nesúladná nielen s ďalšími nepriamymi dôkazmi, ale rozporná aj vo svojom obsahu. Rozpornosti bolo veľa, napr. pokiaľ ide o to, kto sa mu v skutočnosti vyhrážal, o dôvod pre ktorý začal spolupracovať s políciou (raz uviedol, že kvôli vyhrážkam, neskôr kvôli hrozbe vysokého trestu, potom kvôli ďalším obvineniam ako aj obvineniu z vraždy, neskôr po spracovaní operatívncami), kedy skutočne začal spolupracovať s políciou (jeho spolupráca sa preukázateľne formovala už v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, nie v ÚVV Žilina). Poškodený nevypovedal pravdu, jednak pokiaľ ide o počet návštev operatívncov - trval na jednej, pričom ich bolo min. 3, tiež pokiaľ ide o obsah vyťažovania operatívncami, o tom, že nebol zbitý ako tvrdil na hlavnom pojednávaní - hoci sám nahlásil, že bol zbitý a existuje o tom aj záznam, ktorú skutočnosť potvrdil svedok N.. Rovnako nevypovedal pravdu ani pokiaľ ide o konfrontáciu

s uznesením o vznesení obvinenia iných osobám, kde poškodený vystupoval ako svedok (spolupracujúci obvinený), keď sa ho obžalovaný opakovane pýtal, či spolupracuje s OČTK, čo poškodený odmietal, hoci v tom čase už s OČTK skutočne spolupracoval. Rozpory vo výpovedi poškodeného sa objavili aj v tom, keď najprv uviedol, že chce spolupracovať s políciou na čo požiadal obžalovaného o stretnutie s vyšetrovateľom, v ďalšom tvrdil, že to bol práve obžalovaný JUDr. N. N., ktorý ho mal nútiť vypovedať a spolupracovať, aby predbehol K. H..

Poškodený bol navyše nielen podľa svojich tvrdení, ale aj podľa výpovedi svedkov C. G., obžalovaného, svedka D., svedka N. v zlom psychickom stave vedomí si hrozby 25 ročného až doživotného trestu, pod tlakom operatívcov. Keď sa k tomu pridá motivácia svedčiť proti obžalovanému, za ponúknuté výhody odloženia trestného stíhania, pochybnosti o vierohodnosti poškodeného G. ako jediného priameho svedka sú veľké. Zo svedeckých výpovedí vyplýva aj to, že záujmom OČTK bolo „zatočiť“ s obžalovaným N., preto by sa dalo predpokladať, aby bol ovplyvnený poškodený vypovedať práve na obžalovaného (pričom k takémuto kroku mal byť prinútený aj cieľným vopred neohláseným preeskortovaním z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov do ÚVV Žilina).

Pokiaľ ide o samotného poškodeného H. G., tento v konaní vystupoval v pozícii spolupracujúceho obvineného (zaradeného v programe na ochranu svedkov). Poškodený vypovedal o trestnej činnosti, na ktorej páchaní sa sám podieľal (keď mu v prípade nespolupráce hrozil trest odňatia slobody na 25 rokov až doživotie), a laicky povedané, výmenou za isté informácie za beztrestnosť usvedčuje v podstate svojich spolupáchateľov. V takýchto prípadoch sa častokrát stáva, že spolupracujúca osoba len účelovo zakrýva vlastnú trestnú činnosť, preto je potrebné dbať obzvlášť na jeho svedeckú výpoveď, u ktorej existuje vysoké riziko nevypovedať pravdivo. Práve tu zohrávajú dôležitú úlohu práve ďalšie (či už priame, alebo nepriame dôkazy), ktorými je možné hodnoverne preveriť výpoveď spolupracujúceho obvineného. V kontexte vyššie uvedeného však vyvstali pochybnosti nielen o vierohodnosti a pravdivosti tvrdení samotného poškodeného, ale aj o rade ďalších svedectiev, ktoré výpoveď poškodeného nepotvrzovali.

Výpoveď poškodeného nebol dôkazom, ktorý by bol logický, jasný, zrozumiteľný, vnútorne nerozporný a inými dôkazmi nespochybniteľný. Okresná prokurátorka v odvolaní tvrdí, že výpoveď poškodeného podporuje celý rad výpovedí svedkov a vykonaných dôkazov. V tomto odvolací súd nemôže súhlasiť. Drvivá väčšina svedkov v tomto konaní vypovedala pokiaľ ide o oba skutky obžaloby tak, že o skutkoch vedomosť nemá a pokiaľ mali vedomosť tak od svedka D. (ktorého výpoveď nemožno považovať za vierohodnú). Takéto svedecké výpovede potom nemali „dôkaznú silu“ vyvrátiť obhajobu obžalovaných, preto okresný súd správne obžalovaných spod obžaloby v bode I. oslobodil

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že výrok o vine sa môže zakladať len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, či sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie musia byť spoľahlivo preukázané v súlade so skutočnosťou tak, aby nevzbudzovali žiadnu pochybnosť. Zistením skutočného stavu veci teda nie je len zistenie stupňa pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že dokazovaná okolnosť môže existovať, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru. (Rt-40/1969)

Takéto dôkazy v konaní zabezpečené neboli, preto okresný súd správne obžalovaného JUDr. N. N. spod obžaloby v bode I. oslobodil v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku, keď nebolo dokázané, že sa skutok v bode I. stal.

Pokiaľ ide o skutok v bode II. obžaloby právne kvalifikovaný ako prečin nadržovania spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 339 ods. 1 Trestného zákona, pre ktorý bolo obžalovaným JUDr. N. N. a Mgr. G. D. vznesené obvinenie, odvolací súd poukazuje:

Podstatou skutku v bode II. obžaloby malo byť konanie obžalovaných, kedy obžalovaný JUDr. N. N. prijal od poškodeného G. počas jednej z návštev v ÚVV a ÚVTOS Žilina odkaz s pokynom na odstránenie tlmíča, ktorý sa nachádzal v pivnici svedka C. G.. O. JUDr. N. N. odstránenie tlmíča zabezpečiť tak, že tento odkaz následne odovzdal svojmu koncipientovi obžalovanému Mgr. G. D. a ten odkaz odovzdať svedkovi G. D., ktorý tlmíč z pivnice svedka G. aj skutočne odstránil.

Rovnako ako pri skutku I., aj pokiaľ ide o skutok v bode II. jediným usvedčujúcim priamym dôkazom mala byť výpoveď poškodeného H. G..

Pokiaľ ide o skutok v tomto bode, rad priamych dôkazov tu bol podstate širší, počnúc výpoveďou poškodeného G., svedka C. G., čiastočne výpoveďou svedka G. D., podstatným dôkazom bola tiež zápisnica o previerke výpovede na mieste zo dňa 11.06.2014 s pripojenou fotodokumentáciou a tiež zápisnica o vydaní veci zo dňa 11.06.2014. Na základe týchto dôkazov bolo zrejmé, že k samotnému skutku, a to odstráneniu tlmíča z pivnice svedka G. svedkom D. naozaj došlo. Nad akékoľvek pochybnosti však nebola preukázaná skutočnosť, ako sa odkaz o odstránenie tlmíča (resp. na koho pokyn a kto odkaz sprostredkoval) dostal k G. D., teda to, či odkaz svedkovi D. naozaj odovzdali obžalovaní.

Poškodený H. G. na hlavnom pojednávaní (zápisnica na č.l. 999) výslovne uviedol, že odkaz odovzdal obžalovanému JUDr. N. N., na čo mu ten pri ďalšej návšteve mal povedať, že odstránením tlmíča poveril svedka D.. Takto učinenej výpovedi ale nekorešponduje výpoveď samotného svedka D., ktorý tvrdil, že odkaz mu odovzdal obžalovaný Mgr. D. na stretnutí v obchodnom centre (nevedel uviesť či v OC Palace alebo OC Avion, vid' zápisnica č.l. 1158), keď sa obžalovaný vracal z návštevy poškodeného v ÚVV Žilina. Na tomto stretnutí mal byť prítomný aj svedok Ing. O.. Pokiaľ ide o výpoveď svedka D., táto sa odvolaciemu súdu javí ako nevieryhodná. Tento svedok síce označil ako osobu, ktorá mu mala odovzdať odkaz obžalovaného Mgr. D. (najprv ako rukou napísaný odkaz na papiery, potom na poznámkach napísaných počítačom), na druhej strane však opísal situáciu, kedy chcel poškodenému poslať odkazy a sladkosti tak ho doslovne vysmial, že on také veci nebude robiť, aby ho o to svedok nežiadal. Ďalšou skutočnosťou, ktoré vyvracia tvrdenia poškodeného a svedka D. je to, že sám svedok D. uviedol „N. bol len sprostredkovateľ, ktorý list prevzal, priniesol, odovzdal, o obsahu listov nemal vedomosť“. Logiku nedáva ani to, keď síce poškodený a svedkovia tvrdili, že svedok D. bol poškodeného „pravou rukou“, ktorému poškodený odovzdával odkazy s pokynmi čo má vybaviť, prečo potom poškodený neodovzdal odkaz o odstránení tlmíča priamo v liste pre svedka D.? Pokiaľ by aj bola pravda, že by obžalovaný Mgr. G. D. ukázal svedkovi D. lístok, na ktorom by bolo napísané „tlmič“, svedok nevedel vysvetliť ako sa dopracoval k tomu, kde sa predmetný tlmíč má nachádzať a koho má osloviť.

Poškodený G. tvrdil, že už v čase návštev obžalovaného JUDr. N. N. v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov mu prestal veriť, nič mu nehovoril (pričom toto tvrdenie verifikoval aj obžalovaný), prečo potom požiadal o odovzdanie odkazu na odstránenie tlmíča práve obžalovaného JUDr. N. N. keď mu nedôveroval, keď navyše išlo o obdobie, kedy už bol dohodnutý na spolupráci s operatívami. Výpoveďami bolo preukázané, že poškodený riešil taktiku obhajoby výlučne s obžalovaným JUDr. N. N., obžalovaný Mgr. G. D. ho navštívil iba v prípadoch kolízie pojednávania, v ÚVV Žilina dvakrát. Práve po jednej z týchto návštev mal ísť obžalovaný Mgr. D. odovzdať odkaz svedkovi D.. Tu vyvstáva otázka, kedy mohol a mal byť požiadaný Mgr. D. obžalovaným JUDr. N. N., a prečo túto požiadavku netlmočil sám obžalovaný JUDr. N. N. svedkovi D., s ktorým po každej návšteve komunikoval ohľadom obhajoby poškodeného G., ale zvolil komplikovanejšiu cestu odovzdania odkazu cez tretiu osobu, ktorá navyše taktiku obhajoby vôbec neriešila a ktorá preukázateľne odmietala odovzdávať odkazy a veci od toho istého svedka, ktorému údajne mala odkaz o odstránení tlmíča odovzdať.

Ako bolo uvedené vyššie, stretnutia, na ktorom mal byť odkaz o odstránení tlmíča údajne odovzdaný sa zúčastnil aj svedok Ing. K. O., ktorý ale v súvislosti s týmto skutkom na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2017 (zápisnica č.l. 1040) vypovedal, že o skutku v bode II. obžaloby (teda o tomto skutku) nemá žiadnu vedomosť. Na tomto stretnutí žiadny rozhovor o tlmíči, resp. požiadavku na odstránenie tlmíča nezachytil a ani nevidel. Pokiaľ ide o vyššie spomínanú výpoveď svedka D., s poukazom na samotný osobnostný profil tohto svedka, jeho vyjadrenia citujúc „ku skutku v bode I. som si domyslel“, následne „nebolo to tak ako som si sám domyslel“, nemožno túto osobu považovať za dôveryhodnú. Napokon, svedok G. F. na hlavnom pojednávaní dňa 25.04.2014 (zápisnica č.l. 1106) vypovedal o tom, ako sa svedok D. „pochválil“, že ide potopiť obžalovaného JUDr. N. a vypovedať o veciach, o ktorých nevie, pre svoju záchranu urobí všetko, nič iné mu už nezostáva. Celkom logicky tu potom vyznieva výpoveď tohto svedka, s prihliadnutím na dátum zadržania svedka D. a počiatok jeho spolupráce s políciou (rok 2015). K zadržaniu poškodeného G. došlo v roku 2011, v tom istom roku začal spolupracovať s políciou, odkrývať detaily fungovania zločineckej skupiny „D.“, stal sa z neho „korunný svedok“, na základe jeho svedectiev boli postupne odsúdení takmer všetci členovia tejto zločineckej skupiny, vrátane samotného C. O. ako hlavy. E. D. tak v roku 2015 v podstate už nemal vyšetrovateľom ponúknuť také informácie o ktorých by doposiaľ nevedeli, preto pre svoju záchranu išiel svedčiť potopiť obžalovaných aj keď o

skutkoch nič nevedel. Možnú motiváciu označiť za páchatel'ov tohto skutku práve obžalovaných mal svedok D. práve preto, že títo odmietli prevziať jeho obhajobu, čo bral ako osobnú urážku.

Keď sa k vyššie uvedeným rozporom pridajú aj pochybnosti pokiaľ ide o časové súvislosti tak, ako na to poukázal okresný súd (na č.l. 44 rozsudku), nebolo možné vysloviť jednoznačný záver o tom, že skutku v bode II. obžaloby sa dopustili práve obžalovaní, preto okresný súd rozhodol správne o ich oslobodení spod obžaloby v bode II. v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Záverom a pre úplnosť je potrebné dať za pravdu obhajobe, ktorá poukázala na to, že okresná prokurátorka podané odvolanie presne nešpecifikovala, t.j. neuviedla z akých dôvodov považuje napadnutý rozsudok za nezákonný a nesprávny. Z obsahu odvolania vyplýva, že podstatou odvolacích námietok je odlišné hodnotenie vykonaných dôkazov naproti hodnoteniu, ktoré vykonal okresný súd. Okresná prokurátorka v odvolaní poukázala na vlastné hodnotenie dôkazov, vlastné predstavy záverov, ktorý by mali z týchto dôkazov vyplynúť a podľa jej názoru poskytujú dostatočný podklad pre uznanie viny obžalovaných v oboch bodoch obžaloby.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/11/2014, z ktorých vyplýva, že „Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzalo do úvahy viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol práve štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek (či i len najmenšie) pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného.“

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd zhodne so závermi okresného súdu prezentovanými v napadnutom rozsudku uzatvára, že za takejto dôkaznej situácie (tzv. dôkaznej núdze) nebolo možné uznať obžalovaných vinnými, a to tak v bode I., ako ani v bode II. obžaloby. Okresnému súdu a následne ani odvolaciemu súdu neboli predložené také jednoznačné dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že skutky v zmysle obžaloby sa stali a tieto skutky spáchali obžalovaní. Vzhľadom na to, že obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že sa uvedené skutky stali a páchatel'mi mali byť bezpochyby osoby obžalovaných, odôvodneným bol postup okresného súdu, ktorým obžalovaných spod obžaloby oslobodil, a to obžalovaného JUDr. N. N. podľa § 258 písm. a) Trestného poriadku pokiaľ ide o skutok v bode I./ obžaloby, a oboch obžalovaných JUDr. N. N. a Mgr. G. D. podľa § 258 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ ide o skutok v bode II. obžaloby.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresnej prokurátorky podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.